

SESSİZ ÇIĞLIKLAR

2 Kuşaklı Romanı

ADEM ELİAÇIK

R
Uitgeverij De Rijn

SESSİZ ÇIĞLIKLAR

Yazar
ADEM ELİAÇIK

Editör
Sezai Gül

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Arda Baran Alp

ISBN
978-940391373-5

Baskı Yeri
Uitgeverij De Rijn
Pottumstraat 18
3088 GP, Rotterdam

Nederland | Temmuz, 2026

info@uitgeverijderijn.nl

Copyright © 2026 Uitgeverij De Rijn

Bu kitabın yayın hakkı, yazarla yapılan sözleşme gereği
Uitgeverij De Rijn'a aittir. Kitabın hukuki sorumluluğu yazara aittir.
Kitapta yer alan görüş, fikir ve önermeler, yayınevi açısından yasal bir
sorumluluk doğurmaz. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz.
Yayınevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz.
Oyun, CD ya da dijital format haline getirilemez;
fotokopi dahil hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

SESSİZ ÇIĞLIKLAR

İÇİNDEKİLER

KALABALIKTA YALNIZ	5
SESSİZ EV	17
GÜLÜŞLERİN SAHTE OLDUĞU YER	33
İÇ SESİN İLK YÜKSELİŞİ	42
BEN KİMİM?	52
SOPHİE İLE TANIŞMA	59
İLK BAĞLANMA	69
İÇ ÇÖKÜŞ	77
HATA	91
KENDİNDEN NEFRET	93
BABA İLE DUVAR	104
YALNIZLIK DERİNLEŞİR	118
UYKUSUZ GECELER	131
İÇ MONOLOG ZİRVESİ	138
ALLAH VAR MI?	147
İLK İÇSEL ÇÖKÜŞ	156
SESSİZ ÇİĞLİK	169
KIRILMA GECESİ	182
YUSUF ABİ İLE KARŞILAŞMA	190
TEK CÜMLE	202
İÇ DİRENÇ	211
TEKRAR DÜŞÜŞ	220
VAZGEÇMEMEK	233
İLK NAMAZ	245
KALPTE HAFİFLİK	255
HAYATA YENİ BAKIŞ	267
SOPHİE İLE YÜZLEŞME	280
KENDİNİ BULMA	291
SESSİZLİKTE HUZUR	303

KALABALIKTA YALNIZ

Rotterdam'da hava, o gün kendini karar veremeyen bir insan gibi taşıyordu. Ne tam yağmurdu ne de açık bir gök. Bulutlar şehrin üstüne alçak bir tavan gibi inmişti. Tramvay rayları ince bir ıslaklıkla parlıyordu. Okulun cam kapılarından çıkan öğrenciler, kendi seslerinden yapılmış küçük bir sel gibi kaldırıma dökülüyordu.

Milan Kaya, kapının yanındaki gri beton direğe yaslandı. Çantasının tek askısı omzundaydı. Kapüşonunu başına geçirmemişti. Saçlarının uçlarına ince ince yağmur konuyordu. Bunu fark ediyordu ama umursamıyordu. Bazı şeyleri insan bilerek hissetmezden gelirdi. Yağmur da onlardan biriydi.

Daan birkaç metre ileride kahkaha atıyordu. Her zamanki gibi yüksek sesle. Her zamanki gibi rahat. Elindeki telefonla bir şey gösteriyor, etrafındaki üç kişiyi güldürüyordu. Yanında Finn vardı. Biraz ötede Lara, bisikletinin kilidini açmaya çalışıyordu. Herkes bir yere gidiyordu. Herkes birinin yanında duruyordu. Herkesin akşam için bir planı var gibiydi.

Milan'ın da vardı aslında. Daan, birazdan merkeze geçeceklerini söylemişti. Belki Markthal tarafında bir şeyler yerlerdi. Belki Meent'te dolaşırlardı. Belki de hiçbir şey yapmadan saatlerce gülerlerdi. Dışarıdan bakınca bu, bir plan sayılırdı.

Ama Milan'ın içinde hiçbir yere gitmeyen başka bir Milan vardı.

O Milan, kalabalığın tam ortasında durmuş, sanki kalın bir camın arkasından dünyaya bakıyordu. Sesleri duyuyordu ama sesler ona ulaşmıyordu. Gülüşleri görüyordu ama gülüşlerin içine giremiyordu. İnsanlar omzuna dokunuyor, adını söylüyor, ona bir şey soruyordu. O cevap veriyordu. Bazen gülüyordu da. Ama hepsi biraz uzaktan oluyordu.

Ben burada mıyım gerçekten?

Bu soru, Milan'ın içine o kadar sessiz düştü ki, ilk anda kendisi bile duymadı. Sadece göğsünün ortasında küçük bir boşluk genişledi. İnce bir halka gibi. Sonra büyüdü. Sonra eski yerine döndü. Sanki kalbi, görünmeyen bir kapının tokmağına usulca vurmuştu.

Daan yanına geldi. Omzuna hafifçe dokundu.

“Bro, yine nereye daldın?” dedi Hollandaca. “Yüzün final haftası gibi.”

Milan gülümsedi. Gülümsemenin yüzüne nasıl yerleştiğini neredeyse dışarıdan izledi.

“Hiç,” dedi. “Sadece hava kötü.”

Daan gökyüzüne baktı. “Hava Hollanda. Başka ne olacaktı?”

Yanındakiler güldü. Milan da güldü. Tam zamanında. Tam olması gerektiği kadar. Ne fazla ne eksik.

İnsan bazen gülmeyi, içindekileri saklamak için öğrenirdi.

Okulun önünden yürümeye başladılar. Kaldırım daraldı. Bisikletler yanlarından hızlı hızlı geçti. Bir kadın, çocuğunun elini sıkıca tutuyordu. Çocuğun sarı yağmurluğu vardı. Başlığı gözlerine kadar inmişti. Milan bir an ona baktı. Çocuk annesinin elini bırakmak istedi. Anne bırakmadı. Çocuk kızdı. Anne gülümsedi. Sonra ikisi de kalabalığın içinde kayboldu.

Milan’ın aklına çocukluğu geldi. Çok net değil. Parça parça. Annesinin mutfakta Hollandaca bir şarkı mırıldanması. Babasının pazar sabahları kahvaltı masasındaki çay bardağını iki eliyle tutması. Evde bazen Türkçe, bazen Hollandaca konuşulması. Bayramlarda babasının yüzüne yayılan başka bir ışık. Kerst zamanı annesinin eve küçük süsler koyması. Her şeyin yan yana durduğu ama hiçbir şeyin tam olarak birbirine karışmadığı o eski ev hissi.

O zamanlar dünya daha basitti. İnsan hangi dili konuştuğunu düşünmezdi. Hangi tarafa ait olduğunu ölçmezdi. Çocukken insan, annesinin sesiyle babasının suskunluğu arasında bir ülke kurar ve orada yaşardı.

Sonra büyüyünce herkes sorular sormaya başladılar.

Nerelisin?

Evde hangi dili konuşuyorsunuz?

Müslüman mısınız?

Gerçekten inanıyor musun?

Kendini daha çok Türk mü hissediyorsun, Hollandalı mı?

Bu sorular başta küçük görünürdü. Sonra insanın içinde yavaş yavaş oda açardı. Her soru bir duvara dönüşürdü. Milan bazen hangi duvarın arkasında kaldığını bile bilmezdi.

Daan, yürürken yine konuşuyordu. Hızlı hızlı. Dün gece izlediği bir videodan, bir öğretmenin komik taklidinden, hafta sonu gidilecek bir yerden bahsediyordu. Milan başını sallıyordu. Arada kısa cümleler kuruyordu. Daan, Milan’ın bu hâline alışkındı. Onu fazla zorlamazdı. Daan için sessizlik çoğu zaman sorun değildi. Çünkü kendi sesi zaten ikisine de yeterdi.

“Tramvaya mı?” diye sordu Finn.

“Evet,” dedi Daan. “Merkeze geçelim.”

Milan durmak istedi. Eve gitmek istedi. Odasına kapanmak istedi. Ama bunu söylemedi. Çünkü bazen insan eve gitmek ister ama eve gidince de rahatlayamayacağını bilir.

Bu yüzden onlarla birlikte durağa yürüdü.

Tramvay durağında kalabalık vardı. Öğrenciler, çalışanlar, elinde poşet taşıyan yaşlı bir adam, bebek arabasını sallayan genç bir anne. Duraktaki elektronik tabelada gelecek tramvayın iki dakika sonra geleceği yazıyordu. Herkes o iki dakikayı telefonlarına bakarak küçültüyordu.

Milan da telefonunu çıkardı. Ekran hemen aydınlandı. Bildirimler üst üste duruyordu. Birkaç grup mesajı. Bir spor uygulaması bildirimi. Bir video önerisi. Bir de annesinden gelen kısa mesaj.

Akşam geç kalma. Yemek 18.30 gibi.

Milan mesajı okudu. Cevap yazmadı. Yazacak bir şey bulamadı. Tamam yazabilirdi. Gelirim yazabilirdi. Ama parmakları ekranda bekledi. Sonra telefonu cebine koydu.

Tramvay geldi. Rayların üstünde ağır bir sürtünme sesiyle durdu. Kapılar açıldı. İnsanlar indi. İnsanlar bindi. Şehir, her gün yaptığı şeyi yine yaptı. İçindekileri yer değiştirdi.

Milan cam kenarında bir yer buldu. Daan ayakta kaldı. Finn kapıya yaslandı. Tramvay hareket ettiğinde Milan başını cama çevirdi. Camın üzerinde yağmur damlaları küçük yollar çiziyordu. Şehrin ışıkları o damlaların içinde kırılıyor, birbirine karışıyordu. Rotterdam dışarıda akıp gidiyordu. Köprüler, vitrinler, bisikletler, gri binalar, cam cepheler, reklam panoları. Her şey hızlıydı. Her şey düzenliydi. Her şey kendinden emindi.

Milan değildi.

Bende ne eksik?

Soru bu kez daha net geldi. İçinden. Düz. Acıtmadan değil. Ama bağırmandan da değil.

Yan koltukta oturan küçük bir kız, annesine bir şey anlatıyordu. Kelimelerinin yarısı anlaşılmıyordu. Anne onu dikkatle dinliyordu. Gerçekten dinliyordu. Kızın her eksik cümlesini tamamlamadan, yüzüne bakarak, sabırla dinliyordu. Milan o bakışı fark etti. Bir insanın gerçekten görülmesi böyle bir şey olmalıydı.

Görölmek.

Kelime, Milan'ın içinde uzun süre kaldı.

Takip edilmek görölmek değildi. Bir mesajı hızlı cevaplamak görölmek değildi. Bir fotoğrafa kalp bırakmak görölmek değildi. Koridorda adının söylenmesi de görölmek değildi. İnsan bazen herkesin onu tanıdığını sanırdı. Oysa kimse onun içine inmemiş olurdu.

Daan, Milan'ın başının üstünden tutunma demirine asılmış, Finn'e bir vi-

deo izletiyordu. Gülüyorlardı. Video kısa bir şeydi. Belki komikti. Milan bakmadı. Daan'ın kahkahası tramvayın içinde yankılandı. Karşıda oturan yaşlı adam başını kaldırıp bir an baktı. Sonra yine önüne döndü.

Milan, camdaki yansımasına baktı. Yüzü dışarıdaki şehirle üst üste binmişti. Sanki kendi yüzünün içinden Rotterdam geçiyordu. Gözleri yorgun görünüyordu. Ama çok yorgun değil. İnsanların fark edeceği kadar değil. Sadece kendisinin bileceği kadar.

O, kendini saklamayı iyi öğrenmişti.

Babasından mı öğrenmişti bunu? Belki. Kerem Kaya da fazla konuşmazdı. Eve geldiğinde ayakkabılarını sessizce çıkarır, ellerini yıkar, çoğu zaman sofraya geçerdi. Gün içinde ne yaşadığını anlatmazdı. Sanki hayatın ağır tarafını kapının dışında bırakmak isterdi ama başaramazdı. O ağırlık ceketinin omuzlarında eve girerdi.

Annesi Aylin, bazen konuşmaya çalışırdı. “Milan, alles goed?” derdi. Her şey iyi mi? Milan da “ja” derdi. İyi. Bu kadar. Çünkü bazı dillerde bazı acılar daha kolay saklanırdı.

Türkçe sorsalar başka bir şey olurdu belki. Hollandaca sorsalar başka. Ama Milan artık hiçbir dilde tam açılmıyordu.

Tramvay Beurs'e yaklaşıırken kalabalık arttı. İnsanlar birbirine daha yakın durmaya başladı. Bir adamın ıslak montundan soğuk bir koku geldi. Bir genç kız kulaklığını kulağından çıkarıp arkadaşına bir şey söyledi. Kapıların üstündeki ışık yandı. Bir ses, durağın adını söyledi.

Daan, “İniyoruz,” dedi.

Milan ayağa kalktı. Kapiya doğru ilerlediler. Tramvayın kapısı açılır açılmaz şehir onları içine aldı. Merkezin gürültüsü daha yoğundu. Mağaza vitrinleri parlaktı. Ekranlarda indirim yazıları dönüyordu. İnsanlar hızlı yürüyordu. Herkes sanki geç kalmıştı. Herkes bir şeye yetişiyordu. Kimse nereye yetiştiğini söylemiyordu.

Milan bazen bütün şehrin büyük bir dikkat dağıtma makinesi olduğunu düşünürdü. Işıklar, reklamlar, kahveler, mağazalar, videolar, müzikler, planlar, buluşmalar. Hepsi insana şunu fısıldıyordu: Düşünme. Sadece devam et.

Ama insanın içinde cevap bekleyen bir yer varsa, şehir ne kadar gürültülü olursa olsun o yer susmuyordu.

Markthal tarafına yürüdüler. Daan, yol boyunca hafta sonu yapılacak planları anlattı. Finn arada kısa yorumlar yaptı. Milan birkaç kez gülümsedi. Birkaç kez de telefonuna baktı. Aslında kimseyi beklemiyordu. Yine de ekranı kontrol ediyordu. Beklemediği bir şeyin gelmesini beklemek, modern insanın en tuhaf alışkanlıklarından biriydi.

Bir bildirim geldi.

Sophie de Vries yeni bir hikâye paylaştı.

Milan'ın parmağı istemsizce ekrana dokundu. Sophie'nin yüzü belirdi. Bir kafede oturuyordu. Yanında iki arkadaşı vardı. Gülüyordu. Saçları omzuna düşmüştü. Gülüşü rahat görünüyordu. Gerçekten rahat mıydı, yoksa herkesin ekran için öğrendiği o kısa mutluluk pozlarından biri miydi, Milan bilmiyordu. Ama yine de baktı.

Biraz fazla baktı.

Sonra ekranı kapattı.

Daan fark etti. "Sophie mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

Milan omuz silkti. "Yok ya."

Daan güldü. "Tabii. Yok ya."

Milan cevap vermedi. Çünkü bir şeye isim verildiği anda o şey daha gerçek olurdu. Sophie henüz gerçek olmasın istiyordu. Sadece küçük bir ihtimal olarak kalsın. İnsan bazen ihtimalleri gerçeklerden daha çok severdi. Çünkü ihtimaller henüz kırmamış olurdu.

İçeri girdiklerinde sıcak hava yüzlerine çarptı. Markthal'ın yüksek tavanı altında sesler birbirine karışıyordu. Yemek kokuları, kahkahalar, tabak sesleri, farklı diller. Hollandaca, İngilizce, Arapça, Türkçe, başka başka diller. Herkes bir şey söylüyordu. Milan, bu kalabalıkta kendini daha da yalnız hissetti.

Bu, garip bir şeydi.

İnsan yalnızken yalnız hissetmeyi anlardı. Ama kalabalıkta yalnız hissetmek başka bir şeydi. O zaman yalnızlık sadece etrafta kimse olmaması değildi. O zaman yalnızlık, etrafta çok kişi varken bile içindeki kapının açılmamasıydı.

Daan yemek almak için sıraya girdi. Milan biraz geride kaldı. Tavanın renklerine baktı. Büyük resimler, parlak yüzeyler, fotoğraf çeken turistler. Her şey göze hitap ediyordu. Ama kalbe değil. En azından Milan'ın kalbine değil.

Telefonu yine titredi. Bu kez annesiydi.

Neredesin?

Milan cevap yazdı.

Merkezdeyim. Birazdan çıkarım.

Üç nokta belirdi. Annesi yazıyordu.

Baban bugün erken geldi. Birlikte yemek yiyelim olur mu?

Milan ekrana baktı. İçinde küçük bir sıkışma oldu. Babası erken geldiyse ev daha sessiz olurdu. Bu tuhaftı ama doğrudu. Babası evdeyken bazen evin sesi azalırdı. Kimse kavgaya etmezdi. Kimse bağırılmazdı. Ama görünmez bir ağırlık, odaların ortasına otururdu.

Tamam, yazdı Milan.

Sonra sildi.

Gelirim, yazdı.

Bunu gönderdi.

Daan elinde yiyeceklerle döndü. “Sen almıyor musun?”

“Aç değilim.”

“Sen hiçbir zaman aç değilsin.”

Milan hafifçe güldü. “Belki de ekonomik yaşıyorum.”

Daan kahkaha attı. “Senin sorunun ekonomi değil, drama.”

Drama.

Milan kelimeyi içinde çevirdi. Belki de Daan haklıydı. Belki her şeyi fazla büyütüyordu. Belki herkes böyle hissediyordu ama kimse ciddiye almıyordu. Belki insan büyürken içindeki boşlukla yaşamayı öğreniyordu. Belki hayat buydu. Okul. Arkadaşlar. Biraz aşk. Biraz para. Biraz eğlence. Sonra iş. Sonra yorgunluk. Sonra yaşlanmak.

Sonra?

Bu soru Milan’ın içinde keskin bir çizgi gibi belirdi.

Sonra ne?

Ölüm kelimesini düşünmek istemedi. Ama kelime zaten gelmişti. Uzak bir kapı gibi. Herkesin bildiği ama kimsenin uzun süre bakmadığı bir kapı.

Milan küçükken ölümden korkardı. Sonra büyüdükçe korkusu değişti. Artık sadece ölmekten değil, yaşamadan yaşamaktan da korkuyordu. Günlerin birbirine benzemesinden. İçindeki en gerçek şeyin hiç duyulmadan solmasından. Bir gün geriye bakıp, “Ben ne yaptım?” demekten.

Daan onun koluna vurdu. “Milan, buradasın değil mi?”

Milan irkildi. “Evet.”

“Değilsin.”

Daan bunu şaka gibi söyledi. Ama Milan’ın içine ciddi bir cümle gibi düştü.

Evet. Değilim.

Bir süre sonra dışarı çıktılar. Yağmur biraz artmıştı. Şehir ışıkları ıslak taşlarda uzuyordu. Akşam erken iniyordu. Hollanda’nın kışa yakın günlerinde gökyüzü çabuk yorulurdu. Milan ellerini cebine koydu. Daan ve Finn önden yürüyordu. Milan birkaç adım geride kaldı.

O an kimse bunu fark etmedi.

Bazen insanın hayattan geride kalması da böyle olurdu. Kimse fark etmezdi. Sen birkaç adım geride yürürdün. Herkes senin hâlâ grupta olduğunu sanırdı. Oysa içinden çoktan ayrılmış olurdun.

Köşede genç bir adam sokak müziği yapıyordu. Gitarının kılıfı açık du-

ruyordu. İçinde birkaç bozuk para vardı. Sesi yağmurun arasından kırılarak geçiyordu. Şarkının sözlerini Milan tam anlamadı. Ama melodide tanıdık bir hüznü vardı. Diller değişirdi. Hüznü değişmezdi.

Milan durmak istedi. Şarkıyı sonuna kadar dinlemek istedi. Daan ise yürümeye devam etti.

“Geliyor musun?” diye seslendi.

Milan başını salladı. Yürüdü.

Şarkı arkada kaldı.

Ama içindeki hüznü kalmadı.

Metro girişine doğru indiler. Daan başka bir yere geçmeyi teklif etti. Finn kabul etti. Milan saate baktı. 17.42. Eve dönse iyi olurdu. Annesi yemek demişti. Babası erken gelmişti.

“Ben çıkıyorum,” dedi.

Daan şaşırıldı. “Şimdi mi?”

“Evet. Evde yemek var.”

“Tamam aile çocuğu.”

Milan güldü. Bu kez biraz daha gerçekti. “Görüşürüz.”

Daan yumruğunu uzattı. Milan karşılık verdi. Finn başıyla selam verdi. Sonra yollar ayrıldı. Daan ve Finn kalabalığın içine karıştı. Milan ters yöne yürüdü.

Bir anda şehir daha sessiz geldi. Belki kalabalığın sesi azalmamıştı. Belki Milan’ın iç sesi yükselmmişti.

Metro istasyonuna indi. Kartını okuttu. Merdivenlerden aşağı inerken duvarlardaki reklam afişlerine baktı. Mutlu yüzler. Yeni telefonlar. Yeni kıyafetler. Yeni deneyimler. Yeni sen. Her afiş sanki insana aynı şeyi söylüyordu: Şu an olduğun hâlin yetmez. Biraz daha değiş. Biraz daha al. Biraz daha görün. Biraz daha ol.

Milan yorulduğunu hissetti.

Daha on yedi yaşındaydı. Ama bazı yorgunlukların yaşla ilgisi yoktu.

Platformda beklerken cebinden kulaklığını çıkardı. Birini kulağına taktı. Müzik açmadı. Sadece kulaklık takınca insanlar seninle konuşmazdı. Bu da bazen yeterdi.

Karşı duvarda kendi yansımasını gördü. Yine o yüz. Ne çok mutsuz ne mutlu. Ne kaybolmuş gibi ne de yolunu bulmuş gibi. Arada. Hep arada.

Türk tarafı arada. Hollandalı tarafı arada. Çocukluğu arada. Büyümek arada. İnanç arada. Şüphe arada. Her şey yarım kapı gibi.

Ben kime aitim?

Bu soru, ilk sorudan daha ağırdı. Çünkü “ne eksik?” sorusunun cevabı belki bulunabilirdi. Ama “kime aitim?” sorusu insanın köklerine dokunurdu.

Metro geldi. Milan bindi. Bu kez oturacak yer yoktu. Kapıya yakın durdu. Elini metal direğe koydu. Soğuktu. Metro tünelin içine girdiğinde camlar karardı. Dışarıda şehir kayboldu. Camda sadece yolcuların yansımaları kaldı.

Bir kadın kitap okuyordu. Bir genç oyun oynuyordu. Bir adam gözlerini kapatmıştı. Milan hepsine baktı. Herkes kendi içine kapalı küçük bir ada gibiydi. Aynı vagonda, aynı yöne gidiyor, ama birbirine ulaşmadan ilerliyordu.

Belki modern hayat buydu.

Yan yana yalnızlık.

Milan’ın telefonu cebinde titredi. Çıkarmadı. Bir daha titredi. Yine çıkarmadı. Üçüncüde dayanamadı. Ekrana baktı.

Daan’dan mesaj vardı.

Bro, Sophie de oradaymış az önce. Kaçırdın :)

Milan’ın midesinde küçük bir düğüm oluştu. Sophie oradaydı. O çıkmıştı. Belki karşılaşacaklardı. Belki konuşacaklardı. Belki hiçbir şey olmayacaktı. Ama ihtimal vardı. O ihtimal şimdi kaçmıştı.

Sonra kendine kızdı. Bir insanı bu kadar önemli yapmak doğru muydu? Daha doğru dürüst konuşmadığı birinin varlığı neden gününün yönünü değiştirebiliyordu? Neden içindeki boşluk, birinin gülüşüyle dolacakmış gibi davranıyordu?

“Çünkü boşum,” dedi içinden.

Bu cümle sertti. Ama yalan değildi.

Metro bir durakta daha durdu. İnsanlar indi. Milan boşalan koltuğa oturdu. Telefonunu elinde çevirdi. Sophie’nin hikâyesini yeniden açmak istedi. Açmadı. Sonra açtı. Birkaç saniye baktı. Kapattı.

İnsanın kendini yaralayan şeye tekrar tekrar bakması, aklın değil kalbin zaafiydi.

Eve yaklaştıkça içindeki ağırlık biçim değiştirdi. Dışarıdaki yalnızlık, şimdi evdeki sessizliğe dönüşecekti. Kapı açılacak. Annesi mutfaktan seslenecek. Babası salonda ya da masada olacak. Yemek yenecek. Gün nasıl geçti sorulacak. Milan iyi diyecek. Belki okuldan bahsedecek. Belki Daan’ın bir şakasını anlatacak. Ama asıl soruya kimse dokunmayacaktı.

İçinde ne var Milan?

Kimse bunu böyle sormayacaktı.

Belki sorsalar da cevaplayamayacaktı.

Metrodan indi. İstasyondan çıktı. Mahalle daha sakindi. Apartmanların pencerelerinde sarı ışıklar yanıyordu. Bazı evlerin perdeleri açıktı. İçeride in-

sanlar sofraya oturuyordu. Bir evde televizyon açıktı. Başka bir evde küçük bir çocuk koşuyordu. Milan bir an bütün bu pencereleri küçük hayat kutuları gibi gördü. Her kutunun içinde başka bir hikâye vardı. Başka bir sessizlik. Başka bir çığlık belki.

Kendi apartmanının önüne geldiğinde durdu. Anahtarı çıkardı. Kapıyı açmadan önce birkaç saniye bekledi. Neden beklediğini bilmiyordu. Belki dışarıdaki soğukla içerideki sıcak arasında hazırlanmak gerekiyordu. Belki de insan bazen kendi evine bile hemen giremezdi.

Kapıyı açtı.

İçeriden yemek kokusu geldi. Mercimek çorbası. Annesi bu çorbayı babasından öğrenmişti. Hollandaca aksanıyla Türk yemekleri yapardı. Milan küçükken buna gülerdi. Şimdi o koku, evin iki tarafını birleştiren nadir şeylerden biri gibi geldi.

“Milan?” diye seslendi annesi.

“Evet, geldim.”

Ayakkabılarını çıkardı. Montunu astı. Koridordaki aynaya bir an baktı. Saçları yağmurdan hafif ıslanmıştı. Gözleri yine yorgundu.

Annesi mutfaktan çıktı. Sarı saçlarını ensesinde toplamıştı. Üzerinde koyu yeşil bir kazak vardı. Yüzünde telaşlı bir yumuşaklık taşıyordu.

“Geç kalmadın,” dedi. “Güzel.”

Milan gülümsedi. “Dedim ya gelirim.”

“Baban salonda.”

Bu cümle normaldi. Ama koridorun havasını değiştirdi.

Milan başını salladı. Salona geçti. Kerem Kaya koltukta oturuyordu. Üzerinde işten geldiği gömlek vardı. Kravatını gevşetmişti. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Babası ekrana değil, önündeki boşluğa bakıyordu.

“Selam,” dedi Milan.

Kerem başını çevirdi. “Selam oğlum.”

Oğlum.

Kelime sıcak olabilirdi. Ama bazen kelimeler, söyleyen kişinin içinden geçerken yorulurdu. Milan bunu hissetti. Babası onu seviyordu. Bundan şüphelenmiyordu. Ama sevgi her zaman yolunu bulamıyordu.

“Okul nasıldı?” diye sordu Kerem.

“İyi.”

“Dersler?”

“İyi.”

“Tamam.”

Konuşma burada durdu. İki kelime daha bulamadılar. Televizyondaki görüntüler değişti. Bir haber spikeri bir şey anlatıyordu. Milan ne dediğini duymadı. Babası da duymuyor gibiydi.

Mutfaktan tabak sesleri geldi. Aylin, “Yemek hazır,” dedi.

Masaya oturdular. Çorba buhar çıkarıyordu. Ekmek dilimlenmişti. Salata vardı. Her şey yerli yerindeydi. Milan kaşığı aldı. İlk yudum sıcak geldi. Boğazından inerken içinde küçük bir rahatlama bıraktı. Ev, bazen bir çorbanın sıcaklığı kadar basit olabilirdi. Ama insanın içindeki boşluk, bir çorbayla dolmuyordu.

Annesi okuldan bahsetti. Bir komşudan bahsetti. Market fiyatlarından şikâyet etti. Babası kısa cevaplar verdi. Milan dinledi. Arada başını salladı. Sofrada kimse kavga etmiyordu. Kimse kötü değildi. Kimse zalim değildi. Ama yine de bir şey eksikti.

Bazen en zor yalnızlık, kötü insanların arasında değil, iyi insanların seni tam duyamadığı yerde yaşanırdı.

“Hafta sonu ne yapacaksın?” diye sordu annesi.

“Bilmiyorum.”

“Daan’larla mı?”

“Belki.”

Kerem kaşığı bıraktı. “Biraz da derslerine bakman lazım.”

Milan’ın içi hafifçe gerildi. “Bakıyorum zaten.”

“Ben bakmıyorsun demedim.”

“Dediniz gibi oldu.”

Aylin hemen araya girdi. “Sadece hatırlatıyor, Milan.”

Milan sustu. Babası da sustu. Çorba soğumaya başladı.

Kerem derin bir nefes aldı. “Ben senin iyiliğin için söylüyorum.”

Milan bu cümleyi çok duymuştu. Belki doğruydı. Ama bazen bir cümle doğru olduğu hâlde insana ulaşmazdı. Çünkü onun arkasındaki ton, insanın kalbine başka türlü çarpardı.

“Biliyorum,” dedi Milan.

Ama bilmek yetmedi.

Yemekten sonra odasına çıktı. Kapıyı kapattı. Oda karanlıktı. Işığı açmadı. Çantasını yere bıraktı. Montundan kalan yağmur kokusu hâlâ üzerindeydi. Pencereye yaklaştı. Dışarıda sokak lambası yanıyordu. Lambanın ışığında yağmur çizgileri ince ince görünüyordu.

Telefonunu masaya koydu. Ekran ters duruyordu. Yine de onun varlığını hissediyordu. Sanki odada ikinci bir nefes gibi. Her an çağırın, her an oyala-

yan, her an başka hayatların kapısını açan küçük bir karanlık kutu.

Milan yatağın kenarına oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne koydu. Bir süre hiçbir şey yapmadı.

Bu, günün en zor anıydı.

Çünkü gün boyunca insan kendinden kaçabilirdi. Okul vardı. Arkadaş vardı. Şehir vardı. Telefon vardı. Ses vardı. Ama gece oda kapanınca insan kendi içinde yakalanırdı.

Milan başını eğdi.

Bende ne eksik?

Soru yine geldi.

Bu kez kaçmadı. Cevap da vermedi. Sadece sorunun odada durmasına izin verdi. Belki ilk defa.

Aşağıdan tabak sesleri geliyordu. Annesi mutfakta topluyordu. Babası muhtemelen salonda haberleri izliyordu. Ev yaşıyordu. Ama Milan'ın içinde başka bir ev yıkılmış gibiydi. Hangi ev olduğunu bilmiyordu.

Telefonu titredi. Ekran aydınlandı. Milan bakmadı. Birkaç saniye sonra yine titredi. Bu kez baktı.

Daan bir fotoğraf göndermişti. Sophie de kadrının köşesinde görünüyordu. Daan altına yazmıştı:

Bak kim burada :)

Milan fotoğrafa baktı. Sophie gülüyordu. Yanında insanlar vardı. Işıklar vardı. Hayat vardı. Milan'ın odası ise karanlıktı.

Birden içindeki boşluk daha görünür oldu. Sanki biri karanlık odada perdeyi açmıştı ama dışarıdan ışık değil, eksiklik girmişti.

Telefonu kapattı. Yatağa uzandı. Tavana baktı.

Dudaklarından çok hafif bir cümle döküldü. Dua gibi değildi. İtiraf gibi de değildi. Daha çok yarım kalmış bir ses gibiydi.

“Ne oluyor bana?”

Cevap gelmedi.

Ama odanın sessizliği değişti.

Milan bunu açıklayamazdı. Sanki ilk defa içindeki soruyu bastırmamıştı. İlk defa onu tamamen susturmamıştı. Bu, küçük bir şeydi. Çok küçük. Kimsenin fark etmeyeceği kadar. Bir kitabın ilk cümlesi gibi. Henüz olay başlamamıştı belki. Ama sayfa çevrilmişti.

Dışarıda yağmur cama vuruyordu.

Şehrin uzak gürültüsü, odanın duvarlarına kadar geliyor, orada yumuşuyordu. Milan gözlerini kapattı. Sophie'nin yüzü geldi. Daan'ın kahkahası geldi.

Babasının kısa cümleleri geldi. Annesinin “Baban salonda” deyişi geldi. Tramvaydaki küçük kızın annesine bakışı geldi. Camdaki kendi yansıması geldi.

Hepsi iç içe geçti.

Sonra en alttan başka bir his yükseldi.

Adını koyamadığı bir özlem.

Birine değil. Bir yere değil. Bir şeye de değil belki. Daha derin bir şeye. İnsan bazen neyi özlediğini bilmeden özlerdi. Milan da öyle özlüyordu.

Belki de ben mutlu olmak istemiyorum sadece, diye düşündü. Belki de gerçek olmak istiyorum.

Bu cümle onu ürküttü. Çünkü gerçek olmak, saklandığı bütün yerlerden çıkmak demektir. Gülüşlerin arkasından. Telefonun arkasından. Daan’ın gültüsünden. Sophie ihtimalinden. “İyiym” kelimesinden.

Gerçek olmak kolay değildi.

Milan yorganı üzerine çekti. Telefonu tekrar eline aldı. Ekranı açtı. Bir süre ana ekrana baktı. Sonra hiçbir uygulamaya girmeden kapattı. Bu küçük hareket bile ona tuhaf geldi. Sanki içindeki bir şey ilk defa otomatik davranmayı reddetmişti.

O gece hemen uyumadı.

Ama ilk defa uykusuzluğu sadece düşman gibi görmedi. İçindeki sessizlik, korkutucu olduğu kadar davetkârdı da. Karanlıkta bir kapı vardı. Kapının arkasında ne olduğunu bilmiyordu. Fakat artık kapının varlığını inkâr edemiyordu.

Milan, gözleri tavanda, nefesi yavaş yavaş sakinleşirken şunu hissetti:

Kalabalıklar insanı saklayabilir. Ama insan, kendi kalbinden sonsuza kadar saklanamaz.

Ve o gece, Rotterdam’ın ıslak sokaklarının üstünde, kimsenin duymadığı çok sessiz bir çıgık ilk kez kendi sahibine ulaştı.

SESSİZ EV

Sabah, evin içine yavaş girdi.

Önce perdelerin kenarından sızdı. Sonra duvarlara dokundu. Sonra Milan'ın yüzüne kadar geldi.

Milan gözlerini açtığında odası hâlâ karanlığa yakındı.

Telefonu yastığının yanında duruyordu. Ekran kapalıydı. Ama kapalı ekran bile onu çağırıyor gibiydi.

Elini uzattı.

Sonra durdu.

Dün gece deftere yazdığı cümle aklına geldi.

Allah varsa beni görüyor mu?

Bu cümle, odanın içinde unutulmuş bir eşya gibi duruyordu. Dokunsa düşecek. Düşse ses çıkaracak. Ses çıkarsa bir şey değişecek.

Milan elini telefondan çekti.

Tavana baktı.

Tavan beyazdı. Düzdü. Sessizdi. İnsan bazen tavana bakarken bile kendi içinin ne kadar karışık olduğunu anlayabilirdi.

Aşağıdan kahve makinesinin sesi geldi.

Annesi uyanmıştı.

Aylin Kaya her sabah aynı saatlerde mutfağa inerdi. Önce kahve makinesini çalıştırırdı. Sonra ekmeği çıkarır, peynir tabağını hazırlar, bazen yumurta haşlar, bazen sadece masaya üç tabak koyardı. Her şey düzenli görünürdü.

Ama bu evde düzen, huzur demek değildi.

Milan yatağın içinde doğruldu. Saçları dağınıktı. Gözleri ağırdı. Uyumamış gibiydi. Belki de uyumuştı. Ama bazı uykular insanı dinlendirmezdi. Sadece gecedan sabaha taşırdı.

Telefonuna baktı.

Daan'dan iki mesaj vardı.

“Bro?”

“Yaşıyor musun?”

Sophie'den mesaj yoktu.

Milan ekrana fazla bakmadı. Telefonu ters çevirdi. Bu küçük hareket bile ona garip bir güç verdi. Sanki dünyaya değil de kendine dönmeyi seçmişti.

Ayağa kalktı.

Pencerenin yanına gitti.

Rotterdam sabahı ıslaktı. Sokaklar griydi. Bisikletliler hızlı gidiyordu. İnsanlar montlarının içine saklanmıştı. Kimse kimseye bakmıyordu. Herkes bir yere yetişiyordu. Okula. İşe. Trene. Randevuya. Kendi hayatının içindeki görünmez zorunluluklara.

Milan pencereye alnını yaklaştırdı.

Cam soğuktu.

İçerisi de soğuktu.

Aşığı inmesi gerekiyordu.

Kahvaltı masası bekliyordu.

Ev bekliyordu.

Ve ev, bazen insanın en çok saklanmak istediği yeri.

Merdivenlerden inerken basamakların ahşap sesi çıktı.

Bu evde her şeyin sesi vardı.

Kahve makinesinin sesi. Çatalın tabağa değen sesi. Babasının gazete sayfasını çevirme sesi. Annesinin mutfak dolabını kapatırken çıkardığı hafif ses. Bulaşık makinesinin içinden gelen boğuk uğultu.

Ama konuşmanın sesi azdı.

Milan mutfaka girdiğinde annesi tezgâhın önündeydi.

Aylin arkasını döndü. Saçlarını ensesinde toplamıştı. Üzerinde açık renk bir kazak vardı. Yüzünde yorgun ama nazik bir ifade taşıyordu.

“Günaydın, lieverd,” dedi.

Milan başını hafifçe salladı.

“Günaydın.”

Sesi uykulu değildi sadece. Uzak gibiydi.

Aylin bunu fark etti. Fark etti ama nereye dokunacağını bilemedi. Bazı anlar çocuklarının yüzüne bakınca kalbinin hava durumunu anlar. Ama bazen anladığı şeyin adını koyamaz.

“İyi uyudun mu?”

Milan sandalyeye oturdu.

“Evet.”

Yalan değildi. Tam doğru da değildi.

Bu evde çok cümle böyleydi. Yalan değildi. Ama hakikatin tamamı da değildi.

Kerem Kaya masanın başındaydı.

Telefonundan haber okuyordu. Gözlüklerini burnunun biraz aşağısına indirmişti. Saçlarına hafif kır düşmüştü. Yüzü sert değildi. Ama yumuşak da değildi. Daha çok, uzun yıllardır yorulmuş insanların yüzü gibiydi. Sanki hayat onun üzerine ince ince toz bırakmıştı.

“Günaydın,” dedi, ekrandan başını kaldırmadan.

“Günaydın baba.”

Kerem telefonu masaya bıraktı.

“Bugün sınavın vardı değil mi?”

“Matematik.”

“Çalıştın mı?”

Milan ekmeğe uzandı.

“Biraz.”

Kerem’in kaşları hafifçe kıpırdadı.

“Biraz yetmez. Seneye seçimlerin var. Profil seçimi, üniversite derken zaman hızlı geçer. Şimdiden ciddi olman lazım.”

Milan bıçağı peynire sürdü. Çok yavaş.

Bu cümleyi daha önce de duymuştu. Başka kelimelerle. Başka sabahlarda. Başka sofralarda. Ama anlamı hep aynıydı.

Daha ciddi ol.

Daha planlı ol.

Daha güçlü ol.

Daha iyi ol.

Kimse “daha iyi misin?” diye sormuyordu.

Aylin araya girdi.

“Kerem, daha sabah.”

Kerem iç çekti.

“Ben kötü bir şey söylemiyorum. Hayat kolay değil. Bunu bilsin istiyorum.”

Milan başını kaldırmadı.

Hayatın kolay olmadığını biliyorum, baba.

Ama bunu senden değil, gecelerden öğrendim.

Bu cümle içinden geçti. Dışarı çıkmadı.

Çünkü Milan, babasıyla konuşurken cümlelerin yarısını içeride bırakmayı öğrenmişti.

Kerem kötü bir baba değildi.

Aslında kötü biri değildi.

Çalışırdı. Eve bakardı. Faturaları öderdi. Arabayı tamire götürürdü. Kışın kalorifer bozulunca ustayı çağırırdı. Milan'ın telefonunu alırken fiyatlara bakmış ama sonunda yine almıştı. Hasta olunca eczaneye giderdi.

Ama kalp bazen bunlardan fazlasını isterdi.

Bir soru isterdi.

Bir bakış isterdi.

“Ne oldu oğlum?” cümlesini isterdi.

Milan bir lokma aldı. Çiğnemesi uzun sürdü.

Aylin kahvesini masaya koydu.

“Bugün okuldan sonra direkt eve mi geleceksin?”

“Bilmiyorum.”

“Daan’la mı buluşacaksın?”

Milan omuz silkti.

“Belki.”

Kerem hemen baktı.

“O çocukla fazla zaman geçiriyorsun.”

Milan’ın eli durdu.

“Daan kötü biri değil.”

“Ben kötü demedim. Ama hayat sadece gezmek değil.”

“Biz sadece geziyoruz zaten.”

“Ben de onu diyorum.”

Mutfakta küçük bir sessizlik oldu.

Aylin bu sessizliği bir tabak sesiyle kapatmak ister gibi kalktı. Tezgâha yöneldi.

Milan babasına baktı.

Kerem’in yüzünde endişe vardı. Ama endişe, kelimelere dönüşürken baskı gibi çıkıyordu. Bazı babalar sevgiyi uyarı cümlesi sanırdı. Bazı oğullar da o

uyarının altındaki sevgiyi duyamazdı.

“Ben çocuk değilim,” dedi Milan.

Kerem’in gözleri sertleşti.

“O zaman çocuk gibi davranma.”

Cümle masaya düştü.

Ağırdı.

Aylin arkasını döndü.

“Kerem...”

Ama geç kalmıştı.

Milan sandalyeden kalktı.

“Okula geç kalıyorum.”

“Kahvaltını bitirmedin,” dedi annesi.

“Aç değilim.”

Çantasını aldı. Koridora geçti. Montunu giyerken elleri hızlıydı. Ayakkabısının bağcığını bir kez yanlış geçirdi. Sinirlendi. Çözdü. Yeniden bağladı.

Kerem mutfaktan çıktı.

“Milan.”

Milan kapıya doğru yürüdü.

“Ne?”

Kerem bir an durdu.

Aslında “Ben senin iyiliğini istiyorum” demek istedi.

Belki “Senin için endişeleniyorum” demek istedi.

Belki “Beni yanlış anlama” demek istedi.

Ama ağzından çıkan cümle şu oldu:

“Akşam erken gel.”

Milan kapıyı açtı.

“Tamam.”

Kapıyı kapattı.

Sert kapatmadı.

Ama içeride bir şey zaten kapanmıştı.

Sokakta hava soğuktu.

Milan ellerini cebine soktu. Kapüşonunu başına geçirdi. Yürümeye başladı.

Kaldırımında su birikintileri vardı. Her adımda gri gökyüzü ayaklarının altında kırılıyordu.

İçindeki öfke sıcak bir şeydi. Göğsünde duruyor, yukarı çıkmak istiyor, boğazında düğümleniyordu.

Babam beni tanımıyor.

Sonra hemen başka bir ses geldi.

Belki ben de ona kendimi hiç anlatmadım.

Bu ikinci ses daha alçaktı. Daha dürüsttü. Milan ondan hoşlanmadı.

İnsan bazen haklı kalmak isterdi. Çünkü haklı kalmak, yalnız kalmaktan daha kolaydı.

Tramvay durağına vardığında birkaç öğrenci bekliyordu. Kulaklık takmışlardı. Kimse konuşmuyordu. Herkes kendi ekranına bakıyordu.

Milan da telefonunu çıkardı.

Daan'dan yeni mesaj vardı.

“Bugün okuldan sonra city?”

Milan cevap yazdı.

“Olur.”

Gönderdi.

Mesaj gider gitmez hafif bir pişmanlık hissetti.

Çünkü city'ye gitmek istemiyordu aslında.

Eve dönmek de istemiyordu.

Okulda kalmak da istemiyordu.

Kendi içinde kalmak istemiyordu.

İnsan bazen hiçbir yere gitmek istemez. Ama olduğu yerde de duramaz.

Tramvay geldi.

Kapılar açıldı.

Milan içeri girdi. Cam kenarına oturdu. Şehir akmaya başladı.

Bisikletler. Marketler. Islak kaldırımlar. Kırmızı ışıktaki bekleyen arabalar. Elinde kahveyle koşan insanlar. Bebek arabasını iten bir kadın. Okula giden çocuklar. Herkes bir hikâyenin içindeydi.

Milan kendi hikâyesinden sıkılmıştı.

Telefonunu açtı. Sophie'nin profilini açmamak için kendine söz verdi.

On saniye dayanabildi.

Sonra açtı.

Yeni bir şey yoktu.

Yeni bir şey olmaması bile bir şeydi. Çünkü bekleyen insan için sessizlik de cevaptı.

Telefonu kapattı.

Camdaki yansımasına baktı.

Gözleri yorgundu.

Dün gece yazdığı cümle yine geldi.

Allah varsa beni görüyor mu?

Milan kaşlarını çatı.

Bu soru neden peşini bırakmıyordu?

Çünkü belki de hayatında ilk defa kimsenin bakışına benzemeyen bir bakış arıyordu.

Sophie'nin bakışı değildi.

Babasının beklenti dolu bakışı değildi.

Daan'ın şakayla örttüğü bakış değildi.

Okuldaki öğretmenlerin performans ölçen bakışı değildi.

Başka bir şeydi.

Yargılamadan bilen.

Uzak durmadan gören.

Sessizliği bile duyan.

Milan bu düşünceden rahatsız oldu. Çünkü eğer böyle bir bakış varsa, kendisini saklaması mümkün değildi. Ama aynı anda, belki de hayatında ilk defa tamamen görünmenin iyi bir şey olabileceğini düşündü.

Bilinmek korkutucuydu.

Ama doğru kişi tarafından bilinmek, insanı kurtarabilirdi.

Okul binası her zamanki gibi büyük ve soğuktu.

Cam kapılardan içeri girerken yüzüne sıcak hava çarptı. Koridorda öğren-ciler vardı. Kahkahalar. Ayak sesleri. Dolap kapakları. İngilizce, Hollandaca, Türkçe karışık cümleler. Parfüm kokusu. Islak mont kokusu. Kantinden gelen tost kokusu.

Hayat bütün sesleriyle oradaydı.

Milan kendi sesini duyamıyordu.

Daan merdivenlerin yanında bekliyordu. Sarı saçları dağınıktı. Üzerinde geniş bir mont vardı. Elinde enerji içeceği tutuyordu.

“Bro, finally.”

Milan hafifçe gülümsedi.

“Ne var?”

“Bugün ölüyorsun gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol.”

Daan güldü.

“No problem. Arkadaşlık böyle bir şey.”

Milan da güldü. Bu gülüş kolaydı. Daan’ın yanında bazı şeyler kolaydı. Çünkü Daan derine inmezdi. İnsan bazen derine inmeyen kişilerin yanında rahat ederdi. Ama sonra eve dönünce, derinlik insanı beklerdi.

“Sophie’yi gördün mü?” diye sordu Daan birden.

Milan’ın yüzü çok az değişti.

“Hayır.”

Daan bunu fark etti.

“Ooo.”

“Ne ooo?”

“Nothing. Just saying.”

“Bir şey yok.”

“Tabii.”

Daan gülüyordu. Milan gülmedi.

Koridorun sonundan Sophie geçti.

Üzerinde açık mavi bir mont vardı. Saçlarını toplamıştı. Yanında iki arkadaşı vardı. Bir şey anlatıyordu. Güldü. O güldüğünde Milan’ın içindeki bütün düzen bir saniyeliğine bozuldu.

Sophie onu gördü.

Kısa bir selam verdi.

“Hey.”

Milan da başını salladı.

“Hey.”

Bu kadardı.

Bir kelime.

Bir bakış.

Bir ihtimalin kırıntısı.

Sophie yürüyüp gitti.

Milan arkasından bakmamaya çalıştı.

Baktı.

Daan omzuna dokundu.

“Bro, sen gittin.”

“Saçmalama.”

“Hayır, gerçekten gittin. Gözlerin loading gibi oldu.”

Milan istemeden güldü.

“Sus.”

Daan gülmeye devam etti.

Bu sırada zil çaldı.

Öğrenciler sınıflara dağıldı.

Milan matematik dersine girdi. Tahtada formüller vardı. Öğretmen bir şeyler anlatıyordu. Milan defterini açtı. Kalemını eline aldı. Sayfanın kenarına farkında olmadan küçük bir çizgi çizdi.

Sonra bir cümle yazdı.

“Ev neden bazen ev gibi hissettirmez?”

Bu cümleyi görünce hemen üzerini karalamak istedi.

Karalamadı.

Çünkü doğruydu.

Ev, sadece duvar değildi. Ev, insanın kendini savunmak zorunda kalmadığı yerdı. Milan bunu bilmiyordu belki. Ama eksikliğini hissediyordu.

Öğretmen adını söyledi.

“Milan?”

Milan başını kaldırdı.

“Evet?”

“Sorunun cevabı?”

Tahtaya baktı.

Hangi soru?

Sınıfta birkaç kişi güldü.

Milan’ın yüzü ısındı.

“Bilmiyorum,” dedi.

Öğretmen sert değildi ama yorulmuştu.

“Lütfen derse dön.”

Milan başını salladı.

“Tamam.”

Başını deftere eğdi.

İçinde küçük bir utanç büyüdü.

Utanç bazen insanın üzerine görünmez bir mont gibi giyilirdi. İçeride terletir, dışarıdan belli olmazdı.

Öğle arasında kantin kalabalıktı.

Daan, Milan ve birkaç kişi pencere kenarındaki masaya oturdu. Herkes bir şey anlatıyordu. Birisi öğretmeni taklit etti. Birisi hafta sonu planından bahsetti. Birisi yeni çıkan ayakkabıları gösterdi. Daan yüksek sesle güldü. Milan arada gülümsedi.

Sophie başka bir masadaydı.

Milan bakmamaya çalıştı.

Bakmadığı her an onu daha çok düşündü.

Telefonuna bildirim geldi.

Annesi yazmıştı.

“Her şey yolunda mı?”

Milan mesaja baktı.

Bu cümle basitti. Ama onda bir şey oynattı.

Annesi belki sabahki havayı hissetmişti. Belki Kerem’le olan gerginliği. Belki Milan’ın yüzündeki yorgunluğu. Belki sadece annelikti.

Cevap yazdı.

“Evet.”

Göndermeden önce durdu.

Evet mi?

Gerçekten mi?

Mesajı sildi.

Yeniden yazdı.

“Bilmiyorum.”

Parmağı gönder tuşunun üzerinde kaldı.

Bu cümle çok açıktı. Çok savunmasızdı. Annesi hemen arayabilirdi. Soru sorabilirdi. Konuşmak isteyebilirdi. Milan buna hazır değildi.

Onu da sildi.

Sonunda yazdı:

“Evet, merak etme.”

Gönderdi.

İnsan bazen kendisini merak eden birine bile doğruyu söyleyemezdi. Çünkü doğruyu söylemek, arkasından gelecek konuşmaya dayanmayı gerektirirdi.

Aylin hemen kalp emojişi gönderdi.

Milan ekrana baktı.

Küçük bir kalp.

Dijital, kırmızı, pürüzsüz.

Ama Milan’ın içindeki kalp öyle değildi.

Okul çıkışında hava daha da kapanmıştı.

Daan “city” dedi. Milan başını salladı. Sophie koridorun öbür ucunda arkadaşlarıyla çıkıyordu. Noah Vermeer dolabını kapatırken Milan’a baktı.

Noah sessiz biriydi. Uzun boylu, ince yüzlü, gözleri fazla dikkatliydi. Her şeyi biraz fazla düşünüyormuş gibi dururdu. Milan onunla çok yakın değildi. Ama bazen aynı derste yan yana oturlardı.

“İyi misin?” diye sordu Noah.

Milan şaşırdı.

Bu soru bugün ikinci kez geliyordu.

Önce annesi mesajla sormuştu. Şimdi Noah yüzüne bakarak soruyordu.

“Evet,” dedi Milan.

Noah başını hafif eğdi.

“Öyle görünmüyorsun.”

Milan’ın savunması hemen yükseldi.

“Sen nereden biliyorsun?”

Noah omuz silkti.

“Bilmiyorum. Sadece sordum.”

Daan uzaktan bağırdı.

“Milan! Geliyor musun?”

Milan Noah’a baktı.

Noah’ın yüzünde yargı yoktu. Sadece dikkat vardı.

Bu, Milan’ı daha fazla rahatsız etti.

“Görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz.”

Milan Daan'ın yanına yürüdü.

Ama Noah'ın sorusu arkasından geldi.

İyi misin?

Bu soru bazen bir kapıydı. Milan kapının önünden geçip gitmişti.

Akşam eve döndüğünde saat sekizi geçmişti.

Daan'la şehir merkezinde dolaşmışlardı. Mağazalara girmişler, hiçbir şey almamışlardı. Bir kafede oturmuşlar, yüksek sesle konuşmuşlardı. Daan birkaç komik video göstermişti. Milan gülmüştü. Gerçekten gülmüştü bile. Ama eve yaklaşıncı içindeki ağırlık geri dönmüştü.

Kapıyı açtı.

Ev sıcak kokuyordu. Yemek kokusu. Deterjan kokusu. Kahve kokusu. Bildik şeyler.

Aylin salondan seslendi.

“Geldin mi?”

“Evet.”

“Yemek var. Isıtayım mı?”

“Aç değilim.”

Bu cümle gün içinde ikinci kez çıkıyordu ağzından.

Kerem salondaydı. Televizyon açıktı. Bu kez haber değil, eski bir futbol programı vardı. Kerem Milan'a baktı.

“Geç kaldın.”

Milan ayakkabılarını çıkardı.

“Sekiz.”

“Erken gel dedim.”

“Baba, sekiz.”

Kerem kumandayı masaya bıraktı.

“Mesele saat değil. Mesele sorumluluk.”

Milan güldü. Ama bu gülüş soğuktu.

“Her şey sorumluluk zaten.”

“Evet. Hayat böyle.”

“Tamam.”

“Tamam deyip geçme.”

Milan durdu.

İçinde sabah başlayan şey yine kabardı.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Kerem ayağa kalkmadı. Ama sesi biraz yükseldi.

“Kendine gelmeni istiyorum.”

Bu cümle Milan’ın göğsüne çarptı.

Kendine gelmek.

Kendim neredeyim ki geleyim?

Aylin araya girdi.

“Lütfen şimdi tartışmayın.”

Milan babasına baktı.

“Sen beni hiç dinlemiyorsun.”

Kerem şaşırđı.

“Ne demek dinlemiyorum?”

“Sadece söylüyorsun. Hep söylüyorsun.”

“Çünkü sen de hiçbir şey anlatmıyorsun.”

Bu kez Milan sustu.

Cümle doğru bir yere değmişti.

Ama insan bazen doğru cümleyi yanlış ağızdan duyunca kabul edemezdi.

“Anlatsam ne olacak?” dedi.

Kerem’in yüzü değışti.

“Bir dene.”

Milan’ın boğazına bir şey geldi.

Bir an için her şeyi söylemek istedi.

Gece uyuyamadığını.

Sophie’den mesaj beklerken kendinden utandığını.

Daan’la gülerken bile içinde bir çukur olduğunu.

Bazen Allah kelimesinin kalbinde bir kapı gibi açılıp sonra hemen kapandığını.

Evde sevildiğini bildiği hâlde anlaşılmadığını hissettiğini.

Kendi yüzüne aynada bakarken “bu ben miyim?” diye düşündüğünü.

Hepsini söylemek istedi.

Ama kelimeler boğazında kaldı.

Çünkü bazı çocuklar ağlamamak için büyür gibi yapardı.

Milan çantasını omzuna aldı.

“Boş ver.”

Kerem’in sesi yoruldu.

“Milan...”

Milan merdivenlere yöneldi.

Aylin’in gözleri dolmuştu ama belli etmedi.

“Yemek odanda,” dedi yavaşça. “İstersen sonra getiririm.”

Milan başını çevirmeden, “Tamam,” dedi.

Odasına çıktı.

Kapıyı kapattı.

Bu kez kapıya yaslanmadı.

Direkt masasına gitti.

Defteri açtı.

Dün gecedен kalan cümle oradaydı.

“Allah varsa beni görüyor mu?”

Altına yeni bir cümle yazdı.

“Evdeyim ama eve dönemiyorum.”

Kalem elinde kaldı.

Bu cümleyi okudu.

Sonra bir cümle daha ekledi.

“Bana bir yer lazım. İçimde dağılmadan durabileceğim bir yer.”

Yazdıktan sonra pencereye baktı.

Dışarıda yağmur başlamıştı.

Camda ince damlalar kayıyordu. Her damla kendi yolunu buluyordu. Bazısı hızlı iniyor, bazısı yarıda kalıyor, bazısı başka bir damlayla birleşip ağırlaşıyordu.

Milan onları izledi.

Belki insanlar da böyleydi.

Kimi hızlı düşerdi. Kimi yarıda kalırdı. Kimi başka biriyle birleşince daha ağırlaşırdı. Kimi de camın üzerinde iz bırakmadan kaybolurdu.

Telefonu titredi.

Daan yazmıştı.

“Bugün iyiydi bro.”

Milan cevap vermedi.

Sophie çevrimiçi oldu.

Milan gördü.

Kalbi hareket etti.

Mesaj kutusunu açtı.

Bir şey yazmadı.

Bu kez yazmadı.

Telefonu masaya bıraktı.

Deftere döndü.

Uzun süre boş sayfaya baktı.

Sonra ilk defa, kimseye göndermeyeceği bir mektup yazmaya başladı.

“Baba,” yazdı.

Durdu.

Devam etti.

“Ben sana kızgın değilim aslında. Sadece senin beni görmeni istiyorum. Notlarımı değil. Geleceğimi değil. Daan’la ne kadar gezdiğimi değil. Beni. Bazen ben bile kendimi göremiyorum. Belki sen de o yüzden göremiyorsun.”

Kalemi durdu.

Gözleri yandı.

Ağlamadı.

Ama ağlamaya yakın olmak bile bazen insanı yumuşatırdı.

Sayfanın altına küçük bir cümle yazdı.

“Allah’ım, eğer beni görüyorsan, bana kendimi de göster.”

Bu bir dua mıydı?

Bilmiyordu.

Düzgün değildi.

Abdestli değildi.

Namaz sonrası değildi.

Ezan yoktu.

Seccade yoktu.

Sadece bir oda vardı. Bir masa. Bir defter. Bir genç. Ve söyleyecek kimsesi kalmadığında yukarı doğru açılan kırık bir cümle.

Milan kalemi bıraktı.